

УДК 341.1

*М. В. Ткаченко***СУБ'ЄКТНИЙ СКЛАД ДОГОВОРУ ДОВІЧНОГО УТРИМАННЯ**

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями.

Через поняття «суб'єктний склад правовідносин» у науці цивільного права традиційно характеризуються сторони договору.

Під суб'єктним складом правовідносин сучасні вчені розуміють коло конкретних їх учасників (фізичних та юридичних осіб), які мають права та обов'язки один відносно одного і, таким чином, перебувають в юридичному зв'язку між собою з приводу певного об'єкту правовідносин [1, с.571].

До суб'єктного складу правовідносин, що виникають з договору довічного утримання, відповідно входять сторони договору, які наділені взаємними правами та обов'язками. На найбільш загальному рівні сторонами договору довічного утримання можуть бути фізичні і юридичні особи, які здатні своїми діями набувати суб'єктивні права й виконувати суб'єктивні обов'язки, оскільки у цивільному обороті можливістю використання договору як форми взаємин наділений кожен учасник цивільного обороту: громадянин, юридична особа, держава, а також органи місцевого самоврядування. Відповідно до законодавства України, для всіх вищевказаних суб'єктів створюється однаковий правовий режим [2, с. 297].

У той же час, слід враховувати, що залежно від тих чи інших спеціальних ознак сторін, що закріплені чинним законодавством, можливості використання тієї чи іншої договірної моделі можуть бути обмежені, або – навпаки, для таких суб'єктів договірних відносин можуть бути визначені певні винятки із загальних норм з урахуванням того, хто саме виступає в ролі контрагентів.

Так у деяких випадках стороною договору не може виступати громадянин (за договором побутового підяду на стороні підрядника – без відповідного наділення статусом підприємця); юридична особа (за договором дарування між комерційними організаціями). У певних випадках стороною договору може виступати тільки той чи інший учасник цивільного обороту (державний чи муніципальний замовник в особі державних або муніципальних органів – за договором поставки для державних або муніципальних потреб). Сторони договору можуть змінюватися, залишаючи сам договір і умови, що входять в зміст зобов'язання незмінними (перехід прав вимог (факторинг) та переведення боргу) [2, с. 297].

Враховуючи викладене, ми вважаємо дослідження особливостей суб'єктного складу одним із обов'язкових етапів наукового аналізу проблематики договору довічного утримання в цивільному праві України. Також слід зауважити, що саме суб'єктний склад договору довічного утримання є однією із ознак, яка вирізняє сучасний договір довічного утримання порівняно із інститутом довічного утримання, існуючого раніше в нашій країні за радянським законодавством.

Аналіз останніх досліджень і публікацій у яких започатковане розв'язання проблеми та виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття.

Проблематиці договору довічного утримання присвячені наукові праці О.М. Великороди, О.В. Дзери, М.С. Долинської, О.С. Іоффе, Н.С. Кузнецової, А.О. Куртакової, В.О. Кучера, М.В. Лаптоша, Р.А. Майданика, Г.Б. Яновицької, та інших науковців.

Однак ступінь дослідженості суб'єктного складу договору довічного утримання наразі залишається недостатнім.

Постановка завдань.

Основними завданнями, розв'язанню яких присвячена дана стаття, є наступні.

1. Дослідити існуючі наукові підходи щодо сторін договору довічного утримання.
2. Надати пропозиції щодо удосконалення наукових підходів до проблематики суб'єктного складу договору довічного утримання.

Виклад основного матеріалу. Як зазначає у власному дослідженні О.М. Великорода, відповідно до чинного законодавства сторонами договору довічного утримання (догляду) є відчужувач (фізична особа незалежно від віку та стану здоров'я) і набувач (повнолітня дієздатна фізична особа або юридична особа) [3, с.13-14].

Натомість досліджуючи договір довічного утримання у радянському законодавстві, О.С. Іоффе зазначав, що договір довічного утримання є єдиним прикладом договору, що може бути укладений виключно у відносинах між фізичними особами. При цьому коло фізичних осіб, що можуть стати його учасниками обмежене [4, с.296].

Відчужувачем за договором довічного утримання на той час могла стати виключно фізична особа непрацездатна за віком або станом здоров'я. До таких за законодавством належали чоловіки у віці від 60 і жінки у віці від 55 років або інваліди I, II, III груп. Сенс цієї вимоги полягав у тому, щоб договір довічного утримання не міг бути використаний як засіб забезпечення паразитичного способу життя особам, здатним до праці [4, с.296]. Укладення того ж договору від імені дітей, які не досягли віку трудового повноліття, на думку О.С. Іоффе, було несумісне з самою сутністю даного договору, призначеного для забезпечення довічного утримання, оскільки неповнолітні потребують утримання лише до досягнення ними віку трудового повноліття. Таким чином, О.С. Іоффе констатував, що тільки така непрацездатність, яка обумовлюється станом здоров'я або престарілим віком, породжувала для громадянина правоздатність бути відчужувачем у договорі довічного утримання [4, с.296].

На цей час, у відповідності до частини 1 статті 746 ЦК України [5], відчужувачем у договорі довічного утримання (догляду) може бути фізична особа незалежно від її віку та стану здоров'я.

Слід зауважити, що законодавча норма про відсутність обмежень для відчужувача, пов'язаних із віком та станом здоров'я, на нашу думку, потребує уточнення у зв'язку із наступним.

Як відомо, на найбільш загальному рівні суб'єкт правовідносин повинен володіти такою юридичною ознакою, як правосуб'єктність. Правосуб'єктність фізичної

особи включає в себе загальний правовий статус – можливість набувати від власного імені майнові та особисті немайнові права, вступати в зобов'язання, виступати в судових органах від власного імені тощо [6, с. 49].

На цей час в юридичній літературі найбільш розповсюдженим є підхід, за якого передумовами та складовими елементами цивільної правосуб'єктності особи виступають право- та дієздатність. Тобто, як слушно зазначає О.І. Зозуляк, право- та дієздатність виступають необхідними умовами вступу суб'єкта права у цивільні правовідносини [7, с. 11].

Згідно зі статтею 203 ЦК України [5], що встановлює загальні вимоги, дотримання яких є необхідним для чинності правочину, особа, що вчиняє правочин, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності. Тобто наявність цивільної дієздатності є обов'язковою передумовою участі фізичної особи в цивільних правовідносинах з довічного утримання.

Як зазначає у власному дослідженні Л.Г. Лічман, повна цивільна дієздатність фізичної особи характеризується двома критеріями:

– юридичним – усвідомленням значення своїх дій та можливістю (здатністю) керувати ними, та здатністю своїми діями набувати для себе цивільні права і самостійно їх здійснювати, а також здатністю своїми діями створювати для себе цивільні обов'язки, самостійно їх виконувати та нести відповідальність у разі їх невиконання;

– медичним – відсутність хронічного, стійкого психічного розладу або від супротивного наявність психічного здоров'я [8, с. 15].

Згідно із частиною 1 статті 30 ЦК України [5], цивільною дієздатністю фізичної особи є її здатність своїми діями набувати для себе цивільних прав і самостійно їх здійснювати, а також здатність своїми діями створювати для себе цивільні обов'язки, самостійно їх виконувати та нести відповідальність у разі їх невиконання. Таким чином, як зазначає Н.В. Волкова, цивільна дієздатність пов'язується із якістю психомоторної діяльності й, зокрема, з психічним станом людини. Лише здатна усвідомлювати значення своїх дій людина може належним чином здійснювати свої права та виконувати прийняті юридичні обов'язки [9, с. 124].

Згідно зі статтею 36 ЦК України [5], суд може обмежити цивільну дієздатність фізичної особи, якщо вона страждає на психічний розлад, який істотно впливає на її здатність усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними, або якщо фізична особа зловживає спиртними напоями, наркотичними засобами, токсичними речовинами, азартними іграми тощо і тим ставить себе чи свою сім'ю, а також інших осіб, яких вона за законом зобов'язана утримувати, у скрутне матеріальне становище.

Таким чином, психічний розлад, який суттєво впливає на здатність фізичної особи усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними, за ЦК України є однією із підстав для визнання особи обмежено дієздатною. Викладене стосується осіб, які хворіють психічною хворобою, наприклад тяжкими формами шизофренії, олігофренії та ін. Як зазначає Н.В. Волкова, психічні захворювання – це хвороби головного мозку, що виявляються у різних розладах психічної діяльності – продуктивних (марення, галюцинації, афективні розлади) та негативних

(випадіння або ослаблення психічної діяльності), а також загальних змінах особистості [9, с. 125].

Крім того, згідно із частиною 1 статті 39 ЦК України [5], у випадку, коли фізична особа внаслідок хронічного, стійкого психічного розладу не здатна усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними, вона може бути визнана судом недієздатною.

Хронічний, стійкий психічний розлад у сучасній літературі кваліфікується як тяжкий психічний розлад [9, с.126]. Згідно зі статтею 1 Закону України «Про психіатричну допомогу» [10], тяжким психічним розладом слід вважати розлад психічної діяльності (затмарення свідомості, порушення сприйняття, мислення, волі, емоцій, інтелекту чи пам'яті), який позбавляє особу здатності адекватно усвідомлювати оточуючу дійсність, свій психічний стан і поведінку.

Підсумовуючи викладене, можемо дійти висновку, що у окремих випадках стан здоров'я відчувувача (зокрема – стан психічного здоров'я) матиме суттєве значення для вирішення питання щодо обсягу цивільної дієздатності даної фізичної особи та, відповідно – чинності правовідносин довічного утримання, учасником яких є така особа.

На користь отриманого висновку свідчить також судова практика у справах щодо спірних питань з довічного утримання.

Так у ході розгляду Апеляційним судом Одеської області справи №523/14606/13-ц [11] було встановлено, що у вересні 2013 року позивач ОСОБА_2 звернулася до Суворовського районного суду м. Одеса до відповідача ОСОБА_3 з позовом про визнання договору довічного утримання недійсним. В обґрунтування позовних вимог позивач посилалася на те, що 13.09.2007 року ОСОБА_4, яке є її тіткою, уклала договір довічного утримання із своїм «квартирантом» – ОСОБА_3, вказаний договір довічного утримання був посвідчений державним нотаріусом. Позивач вважала, що ОСОБА_4 на час укладання договору довічного утримання не усвідомлювала наслідок своїх дій, просила визнати недійсним договір довічного утримання, який укладений між ОСОБА_4 та ОСОБА_3, призначити посмертну судово-психіатричну експертизу, для з'ясування питання, чи могла ОСОБА_4 на момент укладання договору довічного утримання усвідомлювати наслідки своїх дій.

Ухвалою суду першої інстанції по справі за вказаним позовом була призначена посмертна судово-психіатрична експертиза, за результатами якої зроблено висновок, що ОСОБА_4 під час укладання договору довічного утримання яким-небудь хронічним стійким психічним розладом не страждала, в якому-небудь тимчасовому стані, при якому внаслідок функціональних розладів психіки, порушення фізіологічних процесів в організмі або інших хворобливих виявів тимчасово не могла усвідомлювати значення своїх дій або не могла керувати ними, не знаходилася, тому могла усвідомлювати свої дії та керувати ними. Суд першої інстанції також звернув увагу на те, що сам факт укладання ОСОБА_4 договору довічного утримання, а не договору дарування, чи заповіту на користь ОСОБА_3 дає підставу для висновку, що ОСОБА_4 розуміла значення та наслідки своїх дій, та могла керувати своїми діями. Давши оцінку доказам колегія погодилася з висновком суду

першої інстанції щодо відмови у позові про визнання недійсним договору довічного утримання від між ОСОБА_4 та ОСОБА_3.

Таким чином, у вищенаведеній справі саме стан психічного здоров'я відчужувача мав вирішальне значення у ході прийняття судом рішення щодо чинності договору довічного утримання.

Можемо дійти висновку, що ні фізичні особи, які мають часткову дієздатність, ні фізичні особи, які визнані недієздатними, не мають необхідного обсягу цивільної дієздатності для того, щоб бути стороною відчужувача у договорі довічного утримання. Враховуючи викладене, ми вважаємо, що законодавчо закріплена конструкція, яка містить опис особи відчужувача, потребує удосконалення у частині вказівки на наявність у фізичної особи необхідного обсягу дієздатності для укладення договору довічного утримання.

Відповідно до положень ЦК України [5], з метою забезпечення особистих немайнових і майнових прав осіб, які за станом здоров'я не можуть самостійно здійснювати свої права та обов'язки встановлюються опіка та піклування. Як зазначає В.В. Надьон, основна відмінність опіки та піклування полягає в обсязі цивільно-правових обов'язків, які закон покладає на опікунів і піклувальників, виходячи з обсягу дієздатності їх підопічних та стану їх здоров'я [12, С.1].

Згідно із цивільним законодавством, компетенція призначення опікуна або піклувальника покладається переважно на орган опіки та піклування (стаття 63 ЦК України [5]), в деяких випадках – на суд (стаття 60 ЦК України [5]) та нотаріуса (стаття 44 ЦК України [5]).

Стосовно випадків обмеженої дієздатності та недієздатності фізичної особи, на суд покладається обов'язок призначати опікуна над фізичною особою у разі визнання її недієздатною (частина 1 статті 60 ЦК України [5]), або піклувальника над фізичною особою у разі обмеження її цивільної дієздатності (частина 2 статті 60 ЦК України [5]).

Слід враховувати, що опікуном або піклувальником може бути лише фізична особа з повною цивільною дієздатністю. Відповідно недієздатні особи, обмежені в цивільній дієздатності фізичні особи не можуть призначатися опікунами, піклувальниками [12, С.2].

Таким чином, як вказує В.В. Надьон, опікун та піклувальник – це особи, які особисто здійснюють опіку, безпосередньо спілкуються з підопічним, діють в його інтересах та на його користь [12, С.2].

Щодо повноважень опікуна та піклувальника при укладенні правочинів на користь недієздатної або обмежено дієздатної особи, маємо зазначити, що відповідно до статті 37 ЦК України [5], фізична особа, цивільна дієздатність якої обмежена, може самостійно вчиняти лише дрібні побутові правочини. Правочини щодо розпорядження майном та інші правочини, що виходять за межі дрібних побутових, вчиняються особою, цивільна дієздатність якої обмежена, за згодою піклувальника. Особа, цивільна дієздатність якої обмежена, самостійно несе відповідальність за порушення нею договору, укладеного за згодою піклувальника, та за шкоду, що завдана нею іншій особі.

Згідно зі статтею 41 ЦК України [5] недієздатна фізична особа не має права вчиняти будь-якого правочину (в тому числі і дрібного побутового). Правочини від

імені недієздатної фізичної особи та в її інтересах вчиняє її опікун, він же несе відповідальність за шкоду, завдану недієздатною фізичною особою.

Враховуючи викладене, ми вважаємо, що законодавчо закріплена конструкція, яка містить опис особи відчужувача, потребує удосконалення у частині вказівки на наявність у фізичної особи необхідного обсягу дієздатності для укладення договору довічного утримання.

Тоді відповідне положення має бути викладене у наступній редакції: «відчужувачем у договорі довічного утримання (догляду) може бути повнолітня дієздатна фізична особа. Особа, яка визнана судом недієздатною, або цивільна дієздатність якої обмежена, може бути відчужувачем у договорі довічного утримання (догляду) з урахуванням обмежень, встановлених Цивільним кодексом України».

Що стосується участі на стороні відчужувача юридичних осіб, незважаючи на те, що ЦК України юридичні особи наділяються здатністю мати такі ж цивільні права й обов'язки, як і фізична особа (пункт 2 статті 91 ЦК України [5]), у даному випадку юридична особа не може бути відчужувачем за договором довічного утримання, оскільки права та обов'язки відчужувача за договором довічного утримання можуть належати лише людині (у першу чергу – мається на увазі право на догляд та утримання).

Досліджуючи правове становище такої сторони договору довічного утримання як «набувач», слід зазначити, що й відносно даної сторони договору довічного утримання наразі існують значні відмінності у сучасному законодавстві, порівняно із радянським періодом.

Згідно із радянським законодавством набувачами за договором довічного утримання могли бути лише дієздатні громадяни. Як вказує О.С. Іоффе це було цілком обґрунтованим, оскільки набувач приймає на себе обов'язки по утриманню відчужувача, надання йому допомоги та догляду за ним. Звичайно, для їх виконання необхідні і певні матеріальні ресурси, наявність або відсутність яких впливає, однак, не на здатність до укладення договору, а на можливість його виконання. Сама ж правоздатність бути набувачем за договором довічного утримання, на думку О.С. Іоффе, невіддільна від дієздатності набувача [4, с.296-297].

У сучасних правовідносинах довічного утримання набувачем у договорі довічного утримання (догляду) окрім повнолітньої дієздатної фізичної особи може бути також юридична особа (частина 2 статті 746 ЦК України). Отже основною відмінністю, порівняно із радянським періодом, є те, що набувачем за договором довічного утримання може бути будь-яка юридична особа на рівні з фізичними особами, оскільки за чинним ЦК України юридичні особи наділяються здатністю мати такі ж цивільні права й обов'язки (цивільну правоздатність), як і фізична особа, крім тих, які за своєю природою можуть належати людині (частина 1 статті 91 ЦК України [5]).

Щодо цивільної правоздатності юридичних осіб слід зазначити, що юридична особа наділена правом здійснювати будь-які види діяльності, які не суперечать обраним цілям і вимогам законодавчих актів [13, С.376].

Юридична особа може бути обмежена в правах лише у разі і в порядку, передбачених законодавчими актами. Окремими видами діяльності, передбаченими законодавством, юридична особа може займатися лише на підставі спеціального

дозволу (ліцензії). Рішення про обмеження прав вона може оскаржити до суду або до господарського суду. Цивільна правоздатність юридичної особи виникає з моменту затвердження її статуту або положення [13, С.376].

Слід зауважити, що чинний ЦК України [5] не містить обмежень щодо участі юридичних осіб у правовідносинах довічного утримання на стороні набувача.

Окремою науковою проблемою є участь третіх осіб у договорі довічного утримання, оскільки у відповідності до частини 4 статті 746 ЦК України [5], договір довічного утримання (догляду) крім іншого може бути укладений відчужувачем також на користь третьої особи.

Загальна правова позиція щодо участі третьої особи у договорі викладена у статті 636 ЦК України [5]. Згідно із даною статтею, третя особа не є окремою стороною в договорі. Натомість встановлено, що третя особа лише має право вимагати від боржника виконання обов'язку на свою користь або ж відмовитися прийняти виконання. Таким чином, можливість укладення договору довічного утримання (догляду) на користь третьої особи передбачена цивільним законодавством (а саме – Цивільним кодексом України [5]). При цьому, третя особа забезпечується утриманням та (або) доглядом довічно і виступає виключно в ролі особи, яка забезпечується утриманням, та не є окремою стороною в договорі. Відповідно – її згода на укладення договору не є необхідною.

Висновки та перспективи подальших розвідок.

З урахуванням отриманих результатів, можемо дійти висновків про те, що сторонами договору довічного утримання можуть бути: відчужувач (повнолітня дієздатна фізична особа) та набувач (повнолітня дієздатна фізична особа, або юридична особа). Договір довічного утримання (догляду) може бути укладений відчужувачем також на користь третьої особи, однак третя особа не є окремою стороною в договорі.

За цих умов, перспективним напрямом подальших розвідок слід вважати дослідження прав та обов'язків сторін за договором довічного утримання.

Література

1. Курченко С. В. Суб'єктний склад правовідносин, що виникають з договору постачання природним газом через приєднану мережу / С. В. Курченко // Форум права. – 2013. – №1. – С. 571–575.
2. Капустян Н. М. Сторони договору надання послуг стільникового зв'язку та їх правове становище / Н. М. Капустян // Актуальні проблеми права: теорія і практика. – 2013. – № 26. – С. 296–302.
3. Великорода О. М. Договір довічного утримання : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Олександр Михайлович Великорода. – Івано-Франківськ, 2006. – 25 с.
4. Иоффе О. С. Обязательственное право / О. С. Иоффе. – М. : Юридическая литература. – 1975. – 880 с.
5. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44 (зі змінами).
6. Васильєва В. А. Договір консигнації / В. А. Васильєва. – Івано-Франківськ : Плай, 2002. – 148 с.
7. Зозуляк О. І. Договір як правова форма реалізації цивільної правосуб'єктності юридичних осіб: дис. .... канд. юрид. наук : 12.00.03 / Зозуляк Ольга Ігорівна. – К., 2010. – 225 с.
8. Лічман Л. Г. Підстави обмеження дієздатності фізичної особи як дзеркало цивілізаційних змін / Л. Г. Лічман // Цивільне судочинство у світлі судової реформи в Україні : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. ім. Ю. С. Червоного (м. Одеса, 18 груд. 2015 р.) / уклад. : І. В. Андронов, М. В. Волкова, Р. Ф. Гонгало ; МОН України ; НУ ОЮА. – Одеса : Фенікс, 2015. – С. 15–18.

9. Волкова Н. В. Процесуальні особливості розгляду справ щодо обмеження цивільної дієздатності фізичної особи, визнання фізичної особи недієздатною (окремі аспекти) / Н. В. Волкова // Актуальні проблеми держави і права. – 2010. – № 56. – С. 124–132.

10. Про психіатричну допомогу : Закон України від 22 лютого 2000 р. № 1489-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 19. – С. 143 (зі змінами).

11. Ухвала Апеляційного суду Одеської області від 29.11.2016 по справі №523/14606/13-ц [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64039217>.

12. Надьон В. В. Умови призначення опікуна (піклувальника), реалізація їх прав та обов'язків / В. В. Надьон // Теорія і практика правознавства. – 2015. – № 1(7). – С. 1–11.

13. Популярна юридична енциклопедія / [В. К. Гіжевський, В. В. Головаченко, Е. Ф. Демський та ін.] ; кер. В. С. Ковальський. – К.: Юрінком Інтер, 2002. – 528 с.

Анотація

Ткаченко М. В. Суб'єктний склад договору довічного утримання. – Стаття.

У роботі досліджено суб'єктний склад договору довічного утримання. Обґрунтовано, що законодавчо закріплена конструкція, яка містить опис особи відчужувача, потребує удосконалення у частині вказівки на наявність у фізичної особи необхідного обсягу дієздатності для укладення договору довічного утримання. Уточнено положення щодо сторін договору довічного утримання, якими можуть бути: відчужувач (повнолітня дієздатна фізична особа) та набувач (повнолітня дієздатна фізична особа, або юридична особа). Визначені перспективні напрями подальших розвідок з досліджуваних питань.

Ключові слова: опіка, піклування, опікування, допомога, спосіб, охорона, забезпечення прав та інтересів, підопічні особи.

Аннотация

Ткаченко М. В. Субъектный состав договора пожизненного содержания. – Статья.

В работе исследован субъектный состав договора пожизненного содержания. Обоснована необходимость усовершенствования законодательно закрепленной конструкции, содержащей описание лица отчуждателя, в части указания на наличие у физического лица необходимого объема дееспособности для заключения договора пожизненного содержания. Уточнены положения относительно сторон договора пожизненного содержания, которыми могут быть: отчуждатель (совершеннолетнее дееспособное физическое лицо) и приобретатель (совершеннолетнее дееспособное физическое лицо, либо юридическое лицо). Определены перспективные направления дальнейших исследований по рассмотренным вопросам.

Ключевые слова: опека, попечительство, попечение, помощь, способ, охрана, обеспечение прав и интересов, подопечные лица.

Summary

Tkachenko M. V. Subjective composition of the contract of life maintenance. – Article.

In the work the subject composition of the contract of lifelong maintenance is investigated. The necessity of improvement of the legislatively fixed design containing the description of the person of the alienator with regard to the indication of the physical capacity necessary for the conclusion of the contract for life maintenance is substantiated. The provisions concerning the parties to the contract of lifelong maintenance are clarified, which may be: an alienator (an adult legal adult) and an acquirer (an adult legal person or legal entity). Prospective directions of the further researches on the considered questions are determined.

Key words: guardianship, caring, custody, help, method, guard, providing of rights and interests, ward persons.